

prima instanță: N.Corcea
(Judecătoria Centru, mun. Chișinău)
instanța de apel: M.Guzun, Iu.Cotruță, N.Simciuc
(Curtea de Apel Chișinău)

dosarul nr.3ra-499/17

Î N C H E I E R E

03 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul: Maria Ghervas

Judecătorii: Oleg Sternioală, Iurie Bejenaru

examinând chestiunea admisibilității recursului declarat de Inspectoratul General al Poliției,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Fantaziu Ludmila împotriva Inspectoratului General al Poliției privind încasarea sumei reținute din indemnizația de concediere,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Inspectoratului General al Poliției, fiind menținută hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 13 octombrie 2016,

c o n s t a t ă :

La data de 17 august 2016 Fantaziu Ludmila s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției, solicitând încasarea indemnizației de eliberare din serviciu în mărime de 6780 lei și cheltuieli de asistență juridică în mărime de 1000 lei.

În motivarea acțiunii s-a indicat că, prin ordinul șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 21ef din 16.01.2015 reclamanta a fost eliberată din funcția de inspector inferior al serviciului statistic al secției management operațional al IP Botanica, cu încetarea serviciului în Poliție, în legătură cu lichidarea subdiviziunii și reducerea statelor de personal. Făcând trimitere la prevederile art. 65 alin. (2) din Legea nr. 320 din 27.12.2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, reclamanta invocă că, beneficiază de o indemnizație unică de eliberare din serviciu în mărime de 10 salarii lunare, ceea ce constituie suma de 38440 lei. La data de 09.06.2015 pârâtul Inspectoratul General al Poliției a achitat reclamantei parțial indemnizația de eliberare din serviciu, în mărime de 31660 lei, cumulând față de aceasta o restanță de 6780 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 13 octombrie 2016 acțiunea depusă de Fantaziu Ludmila a fost admisă și s-a încasat din contul Inspectoratului General al Poliției suma impozitului reținută din indemnizația unică de concediere în sumă de 6780 lei și cheltuieli de asistență juridică în sumă de 1000 lei.

La data de 25 octombrie 2016 Inspectoratul General al Poliției a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 13 octombrie 2016, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii instanței de fond, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2017 s-a respins apelul declarat de Inspectoratul General al Poliției, fiind menținută hotărârea Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 13 octombrie 2016.

La adoptarea soluției instanța de apel a invocat că, potrivit art. 65 al Legii nr. 320 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului din 27.12.2012, remunerarea muncii polițistului se efectuează de la bugetul de stat, conform legislației în vigoare. În cazul eliberării din serviciu în legătură cu pensionarea sau din cauza reducerii personalului ori a lichidării subdiviziunii, polițistului i se acordă o indemnizație unică în corespundere cu vechimea calendaristică în serviciu în Poliție: a) de la 5 la 10 ani - în mărime de 6 salarii lunare; b) de la 10 la 15 ani - în mărime de 8 salarii lunare; c) de la 15 la 20 de ani - în mărime de 10 salarii lunare; d) de la 20 la 25 de ani - în mărime de 14 salarii lunare; e) de la 25 la 30 de ani - în mărime de 16 salarii lunare; f) de la 30 de ani și mai mult - în mărime de 18 salarii lunare.

Având în vedere că Fantaziu Ludmila are o vechime în muncă, în organele poliției, mai mare de 12 ani, ea a beneficiat de o indemnizație unică de eliberare din serviciu în mărime de 8 salarii lunare, ceea ce, reieșind din salariul mediu lunar, constituie 38440 lei.

Conform art. 20 lit. g) Cod Fiscal, în redacția Legii din 08.02.2007, în vigoare la momentul eliberării din serviciu a intimatei Fantaziu Ludmila, indemnizația unică de concediere este o sursă de venit neimpozabilă.

Potrivit modificărilor operate la Codul Fiscal, prin Legea nr. 71 din 20.05.2014 începând cu data de 01.05.2015, au fost abrogate prevederile lit. g) art. 20 Cod Fiscal.

Astfel, Inspectoratul General al Poliției, achitând reclamantei Fantaziu Ludmila indemnizația de concediere la data de 09.06.2016 a reținut din suma necesară achitării, ca sursă de venit impozabilă, impozitul pe venit în sumă de 6780 lei.

Instanța de apel a considerat corectă concluzia primei instanțe că, angajatorul ilegal a reținut impozitul din indemnizația unică de concediere, deoarece angajata Fantaziu Ludmila a fost concediată la data de 19.01.2015, când și urma să fie achitată indemnizația, în conformitate cu prevederile art. 143 alin. (1) lit. a) Codul Muncii, când indemnizațiile de concediere erau atribuite la sursele de venit neimpozabile.

Prin urmare, deși până la achitarea indemnizației unice de concediere în legislație au survenit modificări, legea nu are efect retroactiv, deci, prevederile noii legi nu urmau a fi aplicate în privința reclamantei.

La 06 martie 2017 Inspectoratul General al Poliției a depus recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea lui, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii instanței de fond, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului s-a invocat că atât instanța de fond cât și cea de apel eronat a aplicat prevederile art.143 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, invocând că apelantul avea obligația de a achita indemnizația stabilită intimatului la data eliberării din serviciu în baza ordinului 21 ef. din 16.01.2015, deoarece IGP nu dispune de un buget propriu stabilit de autoritatea sa, bugetul IGP fiind stabilit de Ministerul Afacerilor Interne, în temeiul dispozițiilor art. 13 alin. (1) lit.c) și e) al

Legii cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27.12.2012, care statuează că Șeful Inspectoratului General al Poliției gestionează bugetul aprobat de ministrul afacerilor interne și propune ministrului afacerilor interne proiectul bugetului anual al Inspectoratului General al Poliției.

Mai mult ca atât, IGP al MAI are calitatea de executor de buget, în timp ce ordonator principal de credite în raport cu Ministerul Finanțelor este Ministerul Afacerilor Interne, motiv pentru care acțiunea intimatului, urma a fi respinsă dat fiind faptul că evenimentul s-a produs cu întârziere și nu din vina angajatorului IGP al MAI.

La emiterea deciziei, instanța de apel nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele cauzei sub aspectul demonstrării vinovăției angajatorului - IGP dat fiind faptul că, în conformitate cu rigorile art.9 lit.i) al Legii cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului nr.320 din 27.12.2012, ministrul afacerilor interne determină direcțiile strategice de activitate a Poliției în realizarea Programului de activitate al Guvernului, elaborează și promovează politica statului în activitatea Poliției. La fel ministrul afacerilor interne are competența în domeniul activității Poliției, de a propune autorităților abilitate spre examinare, în mod stabilit, proiectul bugetului anual al Poliției.

Examinând temeiurile recursului declarat de Inspectoratul General al Poliției, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Inspectoratul General al Poliției, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Inspectoratul General al Poliției.

În conformitate cu art. art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Inspectoratul General al Poliției împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2017.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Maria Ghervas

Judecătorii

Oleg Sternioală

Iurie Bejenaru